

DENİZ BİTİYOR

AKP 3. hükümet dönemine, Blok vekillerinin meclis dışında kalmasının yaratacağı siyasi kaosu göze almış görünerek, Kürt ve sosyalist vekillerin “aynı bağın gülleri” olmadığını tescil ederek, daha doğrusu gül bahçesinin bu dikenlerine katlanmak zorunda olmadığını göstermeye çalışarak başladı.

BARIŞTA ERDOST

12 Haziran seçimlerinde Diyarbakır'dan 78 bin oyla seçilen Hatip Dicle'nin vekilliğinin YSK tarafından düşürülmesi ve yerine bir AKP'linin vekil olması üzerine, Emek Demokrasi Özgürlük Bloku milletvekillerinin bu hak gaspının düzeltilmesi yönünde somut bir adım atılmadıkça meclise gitmeme kararı almasının üzerinden yaklaşık üç hafta geçti. Bu süre içinde YSK kararına, vekilliği düşürerek meclise ait bir yetkiyi kullandığı gerekçesiyle Anayasa Mahkemesinde yapılan başvuru da reddedildi, 5'i KCK tutuklusunu 8 tutuklu milletvekilinin tahliye talepleri ve itirazlar da reddedildi.

Meclis Blok vekillerinin yokluğunda toplanarak meclis başkanını seçti, 61. hükümet programını görüştü ve güvenoyu verdi. Bu arada 2 tutuklu vekili tahliye edilmedi diye ilk gün yemin etmeyen CHP, BDP ile aynı tarafa düşme korkusuna yenilerek bu tavrını sürdürmedi ve AKP ile somut bir taahhüt içermeyen bir mutabakat metni imzalayıp genel kurula katılmaya başladı.

Eğer “yargıya müdahale etmemiz mi bekleniyor?” ya da “sorunları çözmek için önce meclise gelinmeli” gibi içi boş laf çevirmelere takılmayacaksa Bloğun boykot tavrının siyasal içeriğinin son derece demokratik olduğunu görmemek mümkün değildir. Eğer AKP'li meclis çoğunluğunun iradesi daha başlarken bile bu meclisin antidemokratik bir haksızlığın,

dillerinden düşürmedikleri “milli irade”nin sakatlanmasının üzerine oturtulması yönünde tecelli ediyorsa, bunun şimdiden görülmesi, bu meclise “yeni anayasa” yapma misyonu yüklediğine göre, siyasal konjonktür gereğidir. Nitekim, meclis başkanının çağrısı üzerine bir araya gelen grup başkanvekillerinin ortak bir mutabakat metninde anlaşmalarının nedeni, BDP'nin metninde yer alan şu ifadelerin AKP tarafından kabul görmemesi oldu:

1) “Halkın iradesinin parlamentoya eksiksiz yansımaları için siyaset kurumunun önünde engel teşkil eden; düşünceleri, ifade özgürlüğünü kısıtlayan TMK, TCK, CMK'de evrensel standartlara uygun düzenlemeler yapılması, bu dönem parlamentomuzun öncelikleri arasında olmalıdır.”

2) “12 Haziran 2011 seçimlerinde seçmen desteğini alarak milletvekili seçilmesine rağmen parlamentoya girmesi engellenen Sayın Hatip Dicle örneğinde olduğu gibi bu ve benzeri haksızlıkları gidermek, benzer durumların tekerrürünü engellemek için uluslararası hukuk da dikkate alınarak parlamento içinde çözüm arayışları olmalıdır.”

“Gelin mecliste çözelim” diye sözde misafirperver evsahipliği havalalarına giren AKP'nin altına imza atmaya yanaşmadığı ve yasal düzenlemeyle halledilebilecek iki madde buyken, kiminle uzlaşarak nasıl bir “yeni anayasa” yapmaya çalışacağı

üzerine fal açmaya gerek yoktur. Dolayısıyla 12 Haziran seçimlerinin ardından “tarihi bir fırsat” ortaya çıktığına, AKP ile BDP'nin “bir şekilde” anlaşarak yeni anayasayı birlikte yapmaları gerektiğine inanan kimi çevrelerin, Blok vekillerinin meclise gitmeme tavrının bu fırsatı heba ettiğini ileri sürmeleri bir gerçekliğe tekabül etmemektedir. Öte yandan Blok vekillerinin meclise gitmeme tavrını, AKP'nin neye yanaşıp neye yanaşmadığına bakarak bir mevziyi terk etmek olarak yorumlamak da sürece değil günü kurtarmaya bakmak yüzeyselliği içermektedir.

Sürece bakıldığında Blok vekillerinin tavrının, Kürt halkının sözünü söylediği, artık devletin ne yapıp ne yapmayacağına karar vermesinin beklendiği bir momentte, devletin kararını çözümsüzlük siyasetini çeşitli ayak oyunları ile tırmandırmak yönünde deklare etmesi bağlamında değerlendirilmesi gerekir. SDP Danışma Meclisi 19 Haziran tarihli değerlendirmesinde bu yol ayrımını şöyle formüle etmişti:

“Bütün göstergeler birbirlerine doğrudan bağlı ve birbirlerini karşılıklı belirleyen iç ve dış dinamiklerin kısılcığında Türkiye'nin büyük bir yol ayrımında bulunduğunu göstermektedir. Demokratik anayasal çözüm ile savaş arasında ‘ya biri ya öteki’ keskinliğindeki yol ayrımı, eğer ömrü dolmuş oyalama taktikleri sürdürülerek geçiştirilmeye çalışılırsa bunun süreci iyice içinden çıkılmaz hale getireceği artık kuşkuyla yer bırakmayacak kadar açıktır. Yeni dönemin hegemonik ‘Kürt sorununu bölgesel güç haline gelecek dışarıdan kuşatma’ stratejisi ile Kürt özgürlük hareketinin ve müttefikleri demokrasi güçlerinin ‘Kürt sorununun demokratik ve barışçıl çözümü’ stratejisi arasındaki çatışmanın ‘denge’ durumunda kalmasının koşulları hızla tükenmektedir.”

Bu çerçeveden bakıldığında Blok vekillerinin tavrı, tam da “demokratik mevzileri savunmak” tavrı olmuştur.

Zamanında “Camiler kışlamız, müminler asker” diye şiir okuduğu için mahkum olup da meclis

lise giremediğinde, o zamanki tek muhalefet partisi CHP'nin desteğiyle alelacele kendine özel bir seçim yaptırılıp başbakanlık koltuğuna oturması sağlanan Tayyip Erdoğan'ın, "Ordunun operasyonları durmadığı takdirde onlar da meşru müdafaa haklarını kullanırlar" dediği için mahkum edilip vekilliği düşürülen Hatip Dicle'yle "aynı kefeye" konulmasını bedbahtlık olarak nitelerken yaptığı tek şey, asıl bedbahtlığın kendisinin "savaş" diliyle Dicle'nin "barış" dilini karşılaştırmak olduğunu gözlerden gizlemeye çalışmaktı.

AKP 3. hükümet dönemine, Blok vekillerinin meclis dışında kalmasının yaratacağı siyasi kaosu göze almış görünerek, Kürt ve sosyalist vekillerin "aynı bağın gülleri" olmadığını tescil ederek, daha doğrusu gül bahçesinin bu dikenlerine katlanmak zorunda olmadığını göstermeye çalışarak başladı. AKP'nin BDP'yle bir mutabakat metnine imza atmayacağını belli olmasının üzerinden bir gün geçmeden DTK'nin demokratik özerklik ilan etmesi ve aynı gün Silvan'da askeri operasyonda 13 asker ve 2 PKK'linin ölmesiyle, politik atmosfer savaş çığırkanlığına teslim oldu. Artık "savaş" dilini gizlemeye

de gerek kalmadığı, meclis başkanı Cemil Çiçek'in "artık herkesin safını iyi belirlemesi lazım" demesinden, başbakan Erdoğan'ın "terör örgütü ve uzantıları bizden asla iyi niyet beklemesin" demesinden belli oldu.

Başbakan ayrıca "Bundan sonraki süreç çok daha farklı stratejilerle ve uygulamalarla kendini gösterecektir. Bunu onların da bilmesi lazım." diyerek, yol ayrımının istikametini iyice belirginleştirdi. Bu "yeni stratejinin" ne olduğunu de SDP Danışma Meclisi'nin 19 Haziran tarihli değerlendirmesinden okumak mümkündür:

"Kürt özgürlük hareketinin 2009 yerel seçimlerinde 2007'deki trendi tersine döndürdükten ve AKP'nin devlet hegemonyasını bir başka biçimde sürdürme saldırısını geri püskürttüktan sonra, AKP KCK tutuklamalarını başlatarak ve polis şiddetini yükselterek 'İslam kardeşliği' temelli tasfiye projesinin başarı şansının 2011'de sıfırlanmasına giden yolu bizzat kendi başlatmış oldu. Ancak Kürt sorununda yapabileceği bir şey kalmayan, daha doğrusu bir şeyler yapabileceği algısı tükenen siyasi iradenin siyaseten de

biteceği gerçeği, eğer demokratik çözüm doğrultusunda bir adım olsun atmayacak ve bir adım atılmasına da izin veremeyeceksiniz, yeni bir stratejinin devreye sokulmasını kaçınılmaz kılmaktaydı. AKP bu yeni stratejiyi bir yandan dış pazarlar peşindeki burjuvazinin palazlanması üzerinden ekonomik büyüme, öte yandan ABD'nin ve NATO'nun bölgesel taşeronluğunun üstünü tül perdeyle örterek bölgeye 'Müslüman demokrasi' pazarlayan model ülke olma, bölgesel güç olma hattı üzerine oturttu."

Şimdi '14 Temmuz'da Silvan'da olanlar yüzünden barışa bir adım kalmışken AKP strateji değiştirmek zorunda kaldı' gibi, ya da 'demokratik yeni anayasa için nesnel koşullar hazırken BDP meclise girmeyerek demokratikleşme çabasından kaçtı' gibi yeni (deyim-olmayan) "galat-ı meşhurlar" türetmek mümkündür ve bunlar -tıpkı 'demokratik açılım sürecini tıkayan Habur girişidir ve ardından KCK tutuklamaları başladı' safsatası gibi- muhafazakar ve liberal büyük Türk düşünürlerinin sakız gibi çiğnemeye devam edeceği temel yanılmaca argümanları olmaya adaydır.

Bu temeller üzerinden "Ulaşılan çözümün yeni bir anayasayla kurumsallaşması ve Kürtlerin eşit haklara sahip olması, anlaşılıyor ki PKK'nın istediği bir sonuç değil." gibi, ya da "PKK ... Kürt halkının kim tarafından yönetileceğine, Kürt halkı yerine Türkiye devletinin karar vermesini istiyor." (Ahmet Altan, Taraf, 15 Temmuz) gibi dahiyane çıkarsamalarda bulunabilir ve böylece başbakanın "terör örgütü silah bırakmadıkça operasyonlar durmaz" duruşuna lojistik destek de sağlayabilirsiniz. Bu çözümsüzlük mantığına çekecek cila kalmayınca, Öcalan'ı bir yere PKK'yi başka yere koyma kurnazlıklarına da başvurabilirsiniz.

Ama en temel soru yerli yerinde durmaya devam ediyor: PKK'nin defalarca uzattığı eylemsizlik kararlarına rağmen askeri operasyonlar sürdürülmekle kalınmıyor, 3.000'in üzerinde Kürt siyasetçi ve seçilmiş tutuklama terörüyle hapisanelere dolduruluyor ve seçilmiş vekillerin meclise girmeleri engelleniyorsa, yani askeri, polisi, yargıyı kullanarak her türlü baskıyla Kürt özgürlük hareketi ezilmeye çalışılıyorsa, devlet aklı acaba kiminle barış yapacağını ve hangi soruna çözüm bulacağını da akıl ediyor mu? Yoksa AKP'nin ve devletin gündeminde zaten barış ve çözüm gibi gündemler yok da baskı ve zor aygıtlarıyla Kürt halkının fiziksel sınırlarını, Ahmet Altan ve "çevresinin çevresi" gibi aygıtlarıyla da okumuş-yazmışların zihinsel sabrını mı sınıyor?

Devletin elinde, Öcalan'ın 15 Ağustos 2009'da yazdığı "Türkiye'de Demokratikleşme Sorunları, Kürdistan'da Çözüm Modelleri (Yol Haritası)" başlıklı bir metin bulunmaktadır. Öcalan'ın Yol Haritası'nın Eylem Planı başlıklı bölümünün sonunda önerilerini sunduktan sonra "taraplardan gelecek düşünce ve öneriler temelinde düşünce ve önerilerimi gözden geçirmek, değiştirmek ve geliştirmek durumunda olacağım" denilmektedir. Cengiz

Çandar'ın hazırladığı "Dağdan İniş – PKK Nasıl Silah Bırakır?" başlıklı TESEV raporunda belirtildiğine göre "devletin elinde de 'eylem planı' diye nitelendirilebilecek, bir çeşit 'yol haritası' bulunmaktadır." (s. 84.) Ancak bu plan Habur sonrasında, yani hiç uygulamaya geçilmeden rafa kaldırılmıştır. Cengiz Çandar, ayrıca şu bilgiyi de vermektedir:

"Genel Plan, 2005'ten başlayarak özellikle MİT Müsteşarı'nın devletin diğer kurumları ile eşgüdüm halinde atılacak adımları belirlemek adına yaptığı hazırlıklardan oluşmaktadır. Genel Plan, Kandil'in de bilgisi dahilindedir ve 8 PKK'linin ilk aşamada silahlarını bırakarak Habur'dan Türkiye'ye giriş yapması da bu plan uyarınca "dağdan iniş"e dek gidebilecek bir yolda atılmış bir ilk adımdır. Söz konusu plan, eş zamanlı atılacak adımları öngörmekteydi ve hayli kapsamlıydı. Plana göre, Türkiye, hukuk alanında Kürt Sorunu'nun çözüm çerçevesini oluşturacak adımlar atarken, Abdullah Öcalan'ın tutukluluk şartlarında da değişiklik yapılacak, Öcalan, süreç zarfında ev hapsine geçirilecekti. Buna paralel olarak Kandil'deki 60-65 kişilik yönetici kadronun dışındaki PKK'liler "eve dönüş" niteliğinde olan ve tüm siyasal haklardan hemen yararlanmaya başlayabilecekleri bir aftan faydalanabileceklerdi. 60-65 kişi olarak belirlenen Kandil'deki PKK yönetici kadrosunun öngörülen 5 yıllık bir geçiş süresi boyunca Irak Kürdistanı'na yerleşmesi ve sonrasında Türkiye'ye gelebileceği bir çözüm mekanizması öngörülmüştü. Söz konusu 5 yıllık geçiş süresi, bir yandan PKK'nin Kandil'deki ve ülke dışarısındaki yönetici kadrolarının, diğer yandan da onlarla eş zamanlı olarak ev hapsini tamamlayacak olan Abdullah Öcalan'ın Türkiye'nin siyasal hayatına katılımlarını öngörmekteydi. Bu çalışmanın hazırlanmasında Irak Kürt yöneticileri de rol almıştı." (s. 74)

Öcalan'ın Yol Haritası'ndaki önerilerle karşılaştırıldığında

bu genel planda yer alan pratik adımlar üzerinden bir uzlaşma sağlanmasında, en azından sürecin birkaç adım ilerletilmesinde hiçbir engelin olmadığı rahatlıkla görülebilir. Öte yandan Habur girişinin "demokratik açılım"ı dondurduğu iddiası da bizzat bu planın içerdiği öğeler tarafından yanlışlanmaktadır. Üstelik KCK tutuklamalarının Habur'dan sonra değil (tek sıra dizilmiş elleri kelepçeli fotoğrafla zihinlere kazınan 2. operasyondur) "açılım"ın ilan edilmesinden aylar önce, cumhurbaşkanı "iyi şeyler olacak" dedikten birkaç hafta sonra başladığı anımsanırsa iki olasılıktan söz edebiliriz: Ya eğer varsa, bu tip planlar, zaten ilk fırsatta rafa kaldırılmak üzere hazırlanmaktadır, çünkü bu planla tam ters istikamette başka bir plan zaten uygulamadadır, ya da Öcalan'la görüşmeyi sürdürüyor görünmenin basit bir gereği olarak bu tip planlar varmış gibi yapılmaktadır.

İki durumda da devletin ne varolan çözümsüzlük politikalarını sürdürdüğü ne de çözüm doğrultusunda bir adım atabildiği bir kısır döngü söz konusu olmaktadır. "Askeri çözüm" yolundan hedefine ulaşmamakta ama "sivil çözüm" araçlarını da devreye sokmamaktadır. Bu politikasızlık her duvara tosladığında suçu Kürtlere atacak bir bahane bulunarak zevahirin kurtarıldığı sanılmaktadır.

Bahane bulmakta sınır tanımamak AKP'nin iliklerine işlemiştir. Eylemsizlik kararına rağmen askeri operasyonların sürmesi mi? Askeri otorite siyasi otoriteden bağımsız karar alıp uyguluyor! KCK tutuklamaları mı? Yargının işi! Milletvekilliğinin düşürülmesi mi? YSK'ya nasıl karışalım!

Peki sen ne yaptın? Yapacağım ama PKK silah bırakmıyor!

BDP BİNALARINA FAŞİST SALDIRILAR

Diyarbakır Silvan'da 13 askerin yaşamını yitirmesinin ardından, pek çok ilde BDP İl Binaları'na yönelik faşist saldırılar düzenlendi.

Taksim'de toplanan bir grubun Kürtlere karşı ırkçı sloganlar atarak İstiklal Caddesi'nde yürüyüş düzenlenmesinin ardından, BDP Beyoğlu İlçe binası önüne gelen bir grup, küfürler ederek, binaya taşlarla saldırdı. Saldırı sırasında BDP İlçe Yöneticisi İlhan Kalkmaz, parti binası kapısına isabet eden gaz bombasını dışarı atmaya çalıştığı esnada, açılan ateş sonucunda sol kolunun dirsek kısmından yaralandı. Haber verilmesi üzerine olay yerine gelen polisler, saldırganları binadan uzaklaştırmaya çalışırken, bina önünde bekleyen BDP'lilere de gaz bombalarına ile müdahale ettiği belirtildi. Saldırganlar olay yerinden uzaklaştırılırken, polis BDP binasını ablukaya aldı.

BDP Iğdır Milletvekili Pervin Buldan, BDP İstanbul İl Binası önünde saldırılara ilişkin açıklama yaptı. Ülkede baş gösteren gerginliğin sorumlusunun AKP ve Başbakan Recep Tayyip Erdoğan olduğunu dile getiren Buldan, "Eğer Kürtler de ayağa kalkarsa bunun altında kalırsınız. Yaşanan çatışmanın ardından partimiz ve halkımız bir takım çevreler tarafından hedef haline getirildi. Birçok parti binamız tahrip edildi. Halkımızdan birçok kişi yaralandı. Bizim sürekli uzattığımız barış elini tutmayan AKP ve Başbakan Erdoğan, ülkenin her geçen gün daha fazla yaklaştığı savaşın tek sorumlusudur" şeklinde konuştu.

Saldırıları İstanbul'un çeşitli ilçelerinin yanı sıra, Ankara, İzmir, Kocaeli, Eskişehir, Denizli, Elazığ, Malatya, Mersin, Sakarya, Bursa gibi pek çok ilde de gün boyu sürdü.

Faşist saldırılar yalnızca BDP binalarına değil, pek çok yerde de Kürtlere yönelik devam etti. Trabzon'da inşaatlarda çalışan Kürt işçilere yönelik saldırı düzenlendi. Saldırıda 3 işçi yaralandı.